

Oponentský posudek JUDr. Pavla Hamerníka, Ph.D. na diplomovou práci Adély Baranové s názvem *Arbitrážní soud pro sport*

Autorka zvolila téma řešení problematiky o Arbitrážním soudu pro sport, na který je v literatuře nahlíženo často jako na reprezentanta jednoho z nejúspěšnějších pokusů při vnesení pořádku do nadnárodních sporů. Líčí CAS se sídlem v Lausanne tedy jako rozhodčí soud, který byl založen Mezinárodním olympijským výborem (MOV) v roce 1983, aby fungoval jako „Nejvyšší sportovní soud“. Popisuje řízení tohoto soukromého soudu, jehož jedna komora (*Division*) slouží k řešení běžných komerčních sporů ve sportu a druhá komora jako „odvolací soud“, na který se stěžovatelé obracují při napadání finálních rozhodnutí sportovních asociací. Doplňuje popis mediačního řízení a konzultační procedury. Dále uvádí CAS jako instituci, která sleduje cíl harmonizovaného systému řešení specifických sportovních sporů po celém světě, když popisuje pobočky CAS na jiných kontinentech či tzv. *Ad hoc* tribunály na olympijských hrách. Vzhledem k tomu, že CAS se dlouho nemohl zbavit nálepky mladšího bratra MOV, diplomantka popisuje též strukturu CAS, která napomáhá větší nezávislosti CAS po reformě v r. 1994. Věnuje se též otázkám volby práva, dále struktuře instituce CAS a jednotlivým procesním postupům při řešení sporů. V další části práce navazuje tématem dopingů, které souvisí s CAS (CAS je totiž finální odvolací instancí dle Anti-dopingového kodexu WADA a CAS vykládá ustanovení tohoto kodexu). Autorka se též ujala popisu řízení před Arbitrážní komisí Českého olympijského výboru, od které se lze v dopingových kauzách odvolat k CAS. Tedy autorka práce učinila takový balíček struktury řešení sporů ve sportu a dopingových kauzách globálně s určitou vazbou i k českým podmínkám. Stručně učinila srovnání i s jinými dokumenty regulace dopingů. V závěru práce shrnuje své poznatky a vyzdvihuje účinnost řešení sporů ve sportu v rámci systému, který v práci představila.

Autorka si zvolila velmi aktuální téma rozhodování sporů ve sportu a tato oblast je i nadále výzvou ke zpracování ve světle právního prostředí. To je určitě dobrá volba tématu objevovat nové horizonty regulace vztahů ve společnosti. Dá se říci, že autorka podala ucelený výklad o tématu, které si zvolila. Přesto jsou v práci patrné některé nedostatky. Například popisuje procedury, které již patří historii. Od 1. ledna 2012 již není v kodexu CAS požadavek, aby Rada pro mezinárodní sportovní arbitráž (ICAS) vybírala rozhodce s následujícím poměrem, tzn., že 1/5 počtu rozhodců je navržena MOV, 1/5 mezinárodními sportovními federacemi, 1/5 národními olympijskými výbory, 1/5 s ohledem na zachování zájmů sportovců a 1/5 kandidátů, „osobností nezávislých na orgánech odpovědných pro navrhování rozhodců výše“. S účinností od ledna 2012 byla též zrušena procedura poskytování odborných posudků (*consultation procedure*). Na druhé straně je též pravda, že tyto změny byly oznámeny celkem v tichosti na webu CAS až 13. prosince 2011 (<http://www.tas-cas.org/en/infogenerales.asp/4-3-5467-1092-4-1-1/5-0-1092-15-1-1/>) a když jsem odevzdával svůj článek do časopisu Právník v létě 2011, též jsem o nich nemohl mít

dopředu povědomí (tedy v čísle 12/2011 Právníka vytisknutém v prosinci ve svém článku se starými údaji též operují).

S aktuálním stavem též souvisí otázka odvolání (str. 25 práce). Od CAS doposud bylo v minulosti možné se odvolat k Švýcarskému federálnímu tribunálu (dále jen ŠFT) s cílem zrušení rozhodčího nálezu na základě následujících důvodů dle diplomantkou zmiňovaného švýcarského zákona o soukromém mezinárodním právu (dále jen SPILA): 1) pokud rozhodce či panel rozhodců nebyl řádně jmenován, resp. ustanoven, 2) rozhodčí orgán nesprávně akceptoval svou jurisdikci nebo ji naopak neoprávněně odmítl 3) rozhodčí orgán řešil ve sporu otázky, které neměl nebo naopak opominul některé nároky řešit, 4) rovnost stran řízení byla porušena, resp. též právo na řádné slyšení a nálezný byl v rozporu s veřejným zájmem. Pravdou je, že v minulosti existovala nerovnováha, když rezident v kantonu Vaud mohl napadat rozhodčí nález na základě širších důvodů, než subjekt se sídlem mimo Švýcarsko podle zmíněných důvodů SPILA. Tuto problematiku sám zmiňuji též až v článku, který je momentálně v recenzním řízení, tedy je to problematika pro studium sportovních sporů u nás celkem nedostupná. Proto zde lze, jak se lidově říká, přimhouřit oči. Švýcarské právo totiž v minulosti rozlišovalo 1) vnitrostátní arbitráž, která byla společná pro kantony (úprava z roku 1969) a 2) mezinárodní arbitráž se zmíněným SPILA (ta se aplikovala, když alespoň jedna ze stran rozhodčí doložky neměla sídlo či pobyt ve Švýcarsku. Pod vnitrostátní arbitráží byly též spory stran patřící do arbitráže mezinárodní, které výslovně vyloučily SPILA). Nová úprava švýcarského civilního procesu s účinností od 1. ledna 2011 toto modifikuje s větší autonomií stran sporu vybrat si mezi těmito úpravami.

Diplomantka má pravdu v tom, že nicméně strany sporu se mohou dohodnout dle Kodexu CAS (čl. R46 a R59) na tom, že nález CAS nebude napadán za účelem jeho zrušení a výslovně tím vyloučí kroky vedoucí ke zrušení nálezu v rozhodčí smlouvě nebo v následně uzavřené smlouvě, zejména na začátku rozhodčího řízení (text kodexu CAS je téměř stejný jako úprava v SPILA). Ovšem dle kritéria kauzy *Canas* ne vždy jde o platné vyloučení jurisdikce ŠFT a odvolání k ŠFT je i tak možné, záleží na okolnostech a nátlaku sportovní asociace na sportovce vedoucí k vyloučení jurisdikce ŠFT (nemluvě o možné revizi u ŠFT, kdyby byl rozhodce spáchán trestný čin či objevení nových okolností, které nebyly známy během řízení u CAS).

V textu též shledávám některé administrativní nesrovnalosti, které čtenáře matou. Buď jde o chybný překlad či o záměnu termínu „Generálního tajemníka“. Myslí tím diplomantka v originále *General Secretary*, tedy post, který momentálně zastává M. Reeb? Troufám si tvrdit, že často v průběhu popisu řízení v diplomové práci před CAS v textu měla diplomantka na mysli v orig. *President of the Division* či *President of CAS*, nikoliv Generální tajemník (*General Secretary*). *General Secretary* není prezidentem ICAS, jak uvádí na str. 13 nebo Generální tajemník určitě nemá takový vliv na průběh řízení jako *President of the Division* či *CAS President* (viz. str. 17 nebo 22 práce. Stejně tak str. 24, poslední odstavec dole, včetně nejasného označení role odpůrce tamtéž).

Pokud jde o formální podobu práce, autorka chybně citovala Díl III kapitulu 4 publikace *Otázky sportovního práva* (konkrétně odkaz na text str. 115, 114 publikace, kde

nešlo o text kolegy Čorby). Správně cituje text publikace až na straně 16 diplomové práce. V práci se objevují občas překlepy či jiné gramatické prohřešky stavby slov či vět. Jinak strukturou práce vyhovuje náležitostem diplomové práce a obsahuje též cizojazyčné resumé a seznam literatury, resp. zdrojů, ze kterých autorka práce čerpala.

Autorka mohla využít onu aktuálnost tématu popisem více kauz (např. na str. 58 uvádí část diplomové práce titulem „Příklady rozhodnutí CAS ohledně dopingu“, ale je tu uveden pouze jeden. Přitom nedávná kauza CAS 2011/O/2422 USOC v. IOC publikovaná na webu CAS k tomu vyloženě nahrává). Jinak hodnotím práci tak, že téma popsala výstižně a komplexně, ovšem s výhradami, které jsem výše popsal v tomto posudku. Téma práce není tak jednoduché, jak se na první pohled může zdát, tedy zatím hodnotím práci velmi dobře, ale výslednou známku bych doporučil udělit na základě úrovně ústní prezentace práce a odpovědí na dotazy při obhajobě. Práci doporučuji k ústní obhajobě.

Dotaz k obhajobě:

Požádal bych tímto autorku práce, aby podrobněji vysvětlila svůj názor na str. 50 práce, tzn., že „Státní soudy přezkoumávají uplatňování zásad WADA pouze tehdy, pokud jde o porušení mezinárodního práva veřejného.“ Vysvětlení lze podat případně ve světle třetího odstavce Závěru diplomové práce na str. 69.

V Praze dne 13.4. 2012

JUDr. Pavel Hamerník Ph.D.

